

VIVIM o SOMIEM?

V.:M.: EE.:GG.: en els vostres GGr.: i QQua.:

Moltes vegades es pot comprobar en el món profà el que per trobar la sol.lució a un problema determinat és una bona estratègia el sortir-se'n dels axiomes establerts i partir de zero, amb el que es deixen al calaix errors garrafals que no ho eran i que, en canvi, no permetien, al acceptar-los, la solució racional del problema. Aquesta és l'estratègia que seguiré a la present Pl.: per tal d'abordar una aproximació a les eternes preguntes de l'ésser humà: *Qui soc?, D'on vinc?, Cap on vaig? Quin és el meu destí?*, les quals parteixen d'un axioma inicial que és el que que vull saltar-me en l'exercici que seguirà: *Que jo sóc un individu real i independent, que he nascut, visc i moriré seguint un criteri propi.*

Va per davant també la petició de disculpes per si algú enten la Pl.: com una intromissió en el tema religiós, cosa que no és, evidentment, la meva intenció, malgrat que sóc conscient que el tema que presento pot ser llegit, si es fa amb mentalitat profana, com un tema exclusivament religiós, tot i que, al que més s'assembla, és a un tema teològic.

*

Què succeeix quan hom està dormint? Entre altres coses el que somiem. I, què són els somnis? En certa manera són una obra teatral de la que nosaltres mateixos en som els guionistes, els productors, els directors, els mateixos actors, tramoïstes, etc., i per a la que creem un entorn d'espai-temps i unes regles de joc sensiblement diferents a les que estem subjectes quan estem en situació de vigília. Tot i que els personatges que intervenen en el somni semblen tenir autonomia pròpia, realment és sols l'individu que somia el que ha organitzat tots els papers amb una successió d'esdeveniments que, tot i que sols duren un instant en el fet del somni, tal i com científicament s'ha demostrat, semblen tenir una durada en les coordenades del temps de la vigília més o menys llarga.

Això ens aboca ja a una primera reflexió: Al igual que després d'una obra teatral o pel·lícula de les que hom pot gaudir en estat de vigília, a ningú assenyat se li ocorriria jutjar als actors i/o actrius que han interpretat els diferents papers, ni molt menys condemnar als qui els han tocat els papers de *dolents* en el guió, doncs tothom és ben conscient de que la interpretació d'un paper no comporta cap responsabilitat penal *per se*. Així hom tampoc pot jutjar els diferents *actors* que semblen haver intervingut en el somni car és ben clar que sols la ment del somiador els ha fabricat.

I anem ara a la segona reflexió, que n'és la *mare dels ous*: Què significaria el que tots els humans tan sols fóssim els *personatges somiats* per un únic Ésser, aquell que realment viu? Per suposat que, des de la nostra perspectiva, no podem ni imaginar-nos com és *aquesta Realitat*. L'únic que podem deduir-ne és que, en aquest context, som simplement interpretadors d'un

personatge que, com a les obres teatrals d'avantguarda, tenim un cert *lliure albir* per desenvolupar-nos dins de l'obra. I, per descomptat, sense cap base per jutjar el paper d'altri ni, molt meins, per negar-li el nostre amor fraternal, car som part de l'únic i mateix Ésser.

Aquest supòsit que apunto pot tenir una variant en el que ja sospitaven alguns filòsofs del segle passat que sostenien, com és cas d'en Karl Durkheim, el doble origen de l'ésser humà: Espiritual des d'un únic Ésser, i material a través de l'evolució del *celacanto* i llurs descendents en l'escala evolutiva, part material que aportaria el límit d'espai per diferenciar uns personatges d'altres.

Aquest plantejament té l'aventatge de donar una bona i raonable explicació a molts passatges obscurs si més no en tots els llibres sagrats. Vagi simplement com a exemple el que, a la Bíblia -el Llibre Sagrat que ens presideix- hi ha escrit: Gn 2.21 "*Llavors Jahveh va fer caurer un son profund damunt l'home, el qual s'adormí...*", i a cap lloc més del Llibre es diu que l'home s'hagi despertat.

No gens meins, l'enfoc també donaria una explicació plausible -i aquí és on vull anar a parar- a determinada part del nostre ritus i del nostres símbols. Veiem-ne uns exemples:

- + Les cerimònies maçòniques es desenvolupen en un context d'espai-temps sagrats que es desmarquen dels quotidians, i que ens vol fer donar-nos compte de que, entre nosaltres, hom accedeix a un espai-temps sagrats *-reals-* que són ben diferents dels profans en els que ens desenvolupem quotidianament.
- + Al profà se'l reb *amb els ulls embenats* -en la foscor- que és on es troba en les coordenades profanes d'espai-temps en les que creiem viure, i, obviament, no pot pendre consciència d'una Realitat que el depassa tot de sobte: *La llum de la Veritat el cegaria*, i per això resta al Septentrió.
- + En l'estudi dels números se'ns ensenya:
  - 1er. Que tot és U i que res pot existir fora del tot: *L'U és el tot*.
  - 2on. Que l'ésser profà asigna límits artificialment al que, en realitat, és U i il·limitat. Només percebim diferències quan diferenciem l'objecte observat del seu entorn. *El dos representa un antagonisme que convé conciliar*.
  - 3er. *Que cal portar la Dualitat cap a la Unitat per mitjà del número tres*. Per aquesta raó, la Francmaçoneria ens recorda la llum del Ternari com un dels seus principals símbols.
  - i 4t. I un d'aquets símbols ternaris ens indica que *el despertar del somni*, (seguint la hipòtesis d'aquesta Pl.), o sia la finalització dels nostres treballs, sols tindrà efecte quan, per part de tots els actors en el somni i en exercici de llur lliure albir, s'entreguin sense *reserves mentals de cap classe* a: *que l'Alegria ompli els cors, que l'Amor regni entre els éssers humans i que la Pau regni sobre la Terra*, moment en que s'apaguen les llums o, el que és el mateix, s'acaba el somni mundà.

Això ho anem aprenent a mesura que desbarbem la pedra bruta, desfent les escòries de la personalitat que embolcallava la pedra polida -idèntica en tot ésser humà- i que correspon al **Jo íntim** que trascendeix cada personalitat, cosa que es podrà constatar en els graus superiors quan

la pedra polida, juntada amb d'altres, podran construir l'edifici complert com a unitat indivisible.

I això s'embranca amb la tesis de la meua anterior Pl.: Amor i Justícia, del 22/VII/6013, a la que definia l'Amor com:

“En quan a l'**Amor** és interpretat com la força que uneix i harmonitza els elements de les coses, força que és contraposada a l'odi o discòrdia que produeixen la dissolució i la mort. No parlo de cap sentimentalisme doncs "*l'Amor veritable el trascendeix de la mateixa manera que l'intuïció intel·lectual trascendeix a la raó discursiva. A mesura que descendim a lo individual, a lo personal i quantitatiu, més grans són també les restriccions que limiten aquest amor fins arribar al groller error de confondre'l amb el desitg material, sexual o sentimental.*". L'**Amor** al que em refereixo és "*un amor cap a totes les coses i tots els éssers per un igual, en tant que expressions múltiples i diferents d'una mateixa i única Realitat, d'un mateix i únic Ésser.*" Queda doncs lluny d'aquest concepte el volguer i el desitjar, puix l'**Amor** s'entén com amor-donació, després, altruïsta, sense demanar res a canvi”.

Opino que el canvi de mentalitat a fer és molt gran, però n'és el compromís ineludible que lliurament vam acceptar en el moment de la nostra iniciació potencial: *Que la vena li sigui treta al meu tercer cop de mallet, que vegui i que mediti.* I això és més difícil del que sembla puix estem acostumats a mirar a través de filtres i fer-ho sense ells és molt dur per a la visió. Però hem promés cercar la llum i, encara que ens costi, hem de fer-ho, o l'iniciació potencial que rebérem no esdevindrà mai iniciació complerta.

Ho deixo expofessament aquí i us encoratjo, estimats GG:., per tal que, tot aquell que ho volgui, segueixi desenvolupant la tesi que aquí plantejo.

*

He dit EE.:GG.:

A les VV.: de Barcelona, al 2 de Gener de 6.014 (v.:ll.:)

NICODEM